

Salen, trykkede Folk i Haanden og modtog Lykønskninger.

Tilsidst manglede kun Tyrstrup. Da man havde ventet paa ham nogen Tid, begyndte der at brede sig en mørk Tvivl om, hvorvidt han overhovedet vilde komme. Mistilliden til Regeringschefen holdt sig uforandret i Partiet trods de Indrømmelser, han stadig gjorde de krigslystne.

Gjærup og Lærer Tanning stak Hovederne sammen henne i et Hjørne og syntes raadville. Der rørte sig efterhaanden nogen Utaalmodighed i Salen. Kun Provst Broberg, der vedvarende følte sig som Centrum for Opmærksomheden, gik lige straalende omkring og trykkede Folk i Haanden.

Men nu aabnedes Døren af selve Værten, og Tyrstrup traadte ind. Hans ualmindelig bekymringsfulde Ansigtstryk bragte Samtalen til at standse. Lærer Tanning førte ham til hans Plads ved den øverste Bordende, hvorefter alle satte sig i Tavshed.

Den gamle Jørgen Højbo indledede med en kort Redegørelse for Hensigten med Mødet og gav derpaa Ordet til Rektor Bohse, hvem man paa Gjærups Forslag havde overdraget at føre Hovedslaget mod Enslev. Gjærup selv veg ved saadanne Lejligheder gerne tilbage i sidste Øjeblik paa Grund af Anfægtelser. Med al sin vilde Hævn-gerrighed var han et følsomt Menneske, der nok kunde være med til at slibe Vaabnene men helst overlod selve Blodsudgydelsen til andre.